עין משפט נר מצוה

יט א מיי' פ"ב מהלכות מעילה הלכה א:

כ ב ג מיי' פ"ו מהלכות ערכין הלכה י:

כא ד מיי' שם פ"ה הלכה יב:

כב ה ו מיי' שם הלכה יא ופ"א מהלכות איסורי מזבח הלכה י:

מוסף רש"י

כל חלב לה'. בקדשים קלים כתיב, ולהכי כתיב בהו לה' למימרא דקדשי ה' קרינא ביה לענין מעילה (חולין קיז.) דחטאה בשגגה מקדשי ה' קרינא בהו (כריתות כג.). **העמדה והערכה.** שתעמוד על רגליה ויעריכנה הכהן כדכתיב (ויקרא כז) והעמיד את הבהמה לפני הכהן והעריך הכהן וגו' (שבועות יא.). **אם בהמה כו'.** ואם כל בהמה טמאה וגו' וכתיב בתריה והעריך אותה וגו' אלמא נפדין (מנחות קא.). **או אינו אלא בבהמה טמאה.** כגון סוס וגמל וחמור, **כשהוא אומר.** למטה מאותה פרשה ואם בבהמה הטמאה ופדה וגו' (מנחות קא.).

שינויי נוסחאות

א] בלבד מדרבנן וקרא למעילה הוא דאתא. ס"א וקרא אסמכתא בעלמא ואלא קרא למאי אתא מבעי ליה למעילה דחרמים וכו' (ש"מ) **ב]** למה לי קרא. אות ה' נמחק (ש"מ, ועי' יעב"ץ) **ג]** ה' קדשים המיוחדין לה'. ס"א חטאת ואשם מנין ת"ל נפש כי תמעול מעל ריבה למה לי קרא קדש קדשים כתיב בהו אלמא כו' (ש"מ) **ד]** בהו אלמא אע"ג. תיבת אלא ל"ש (ש"מ) **ה]** למעילה. ס"א הא רב הונא קרא קאמר מבעי ליה ההוא קרא לכדתנן וחכמי' אומרים סתם חרמים לכהנים שנאמר כל חרם בישראל וגו' א"כ מה ת"ל כל חרם קדש קדשים לה' מלמד שחל על קדשי קדשים ועל קדשים קלים מנלן דתפסי חרמים אקדשי מזבח, אמר עולא דכתיב חרם כל חרם על כל קדש וקדש חייל חרם, ומי אמר עולא הכי והא אמר עולא עולה שהתפיסה לבדה"ב אין בה אלא עכוב גזברין בלבד אלמא לא תפסי קדשי בדה"ב קדשי מזבח, מדרבנן והא קרא קאמר כל חרם קדש קדשים הוא לה' אסמכתא בעלמא, ואלא קרא למאי אתא מבעי ליה למעילה דחרמים, למעילה תיפוק לי מקדש קדשים קדש קדשים לא משמע ליה, מי לא אמר ר' ינאי אין מעילה מפורשת וכו' המיוחדים לה' איזה קדש המיוחד לה' הוי אומר זה עולה אבל חטאת ואשם לא אתיין אלא מדרבי דתניא רבי אומר כל חלב לה' לרבות אימורי קדשים קלים למעילה אלמא קדשי קדשים לא משמע ליה לעולה נמי קדשי קדשים לא משמע ליה. כך מצאתי בגמ' ירושלמי ואינו שוה מכל וכל עם לשון ירושלמי שהיה כתוב בספרי רש"י ז"ל והרגמ"ה ז"ל (ש"מ) **ו]** עשוי ואי מדאורייתא אמאי מה שעשה עשוי אלא (ש"מ) **ז]** ואי דרבנן (ש"מ) **ח]** וזה וזה מודים דלר"ש קדשי בדה"ב (ש"מ) **ט]** לך אי בקדשי (ש"מ) **י]** יפדו. ל"א תנן אם מתו יקברו מאי לאו ארישא קתני אחד קדשי מזבח ואחד קדשי בדה"ב אין משנין אותן תיובתא דרשב"ל, לא תרגימא אקדשי בדה"ב, אי הכי אימא סיפא ר"ש אומר קדשי בדה"ב אם מתו יפדו אמאי כיון דתנא אקדשי בדה"ב קאי אימא ליה ר"ש אם מתו יפדו, אמר לך רשב"ל ר"ש סבר דתנא קמא יקברו אתרוייהו קתני ואמר ליה ר"ש אי בקדשי מזבח קאמרת מודינא לך ואי בקדשי בדה"ב קאמרת לא מודינא לך. תניא [בכורות דף ל"ו ע"א] כוותיה כו' (ש"מ) **יא]** אם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה (ויקרא כז יא) (ש"מ) **יב]** לשנפדו והרש"ש מקיים הג' שלפנינו עי"ש **יג]** מה"ד עיכוב

גמרא

גזברין בלבד א[א] (לעולם רבנן) וקרא למעילה דאתא למעילה למה ב ליה קרא קדשי קדשים כתיב ביה וליטעמיך הא דא"ר ינאי ה אין מעילה מפורשת מן התורה אלא בעולה בלבד שנא' [1] נפש כי תמעול מעל וחטאה בשגגה מקדשי ה' ג המיוחדין לה' אבל חטאת ואשם לא נפקא אלא מדרבי ג דתניא רבי אומר [2] כל חלב לה' א לרבות אימורי קדשים קלים למעילה למה לי קרא קדשי קדשים כתיב בהו ד אלא אע"ג דקדשי קדשים כתיב בהו בעי קרא לרביינהו למעילה [ב] חרמים נמי אע"ג דקדשי קדשים כתיב בהו בעי קרא לרבויינהו למעילה ה גופא המקדיש עולה לבד"ה אין בה אלא עיכוב גיזברין בלבד מיתיבי ב המקדיש עולה לבד"ה אסור לשוחטה עד שתפדה ג מדרבנן ה"נ מסתברא מדקתני סיפא אם עבר ושחטה מה שעשה עשוי ו אלא מאי מדרבנן אי הכי אימא סיפא ומועלין שתי מעילות ז ואי (מעילה) מדרבנן אמאי שתי מעילות הכי קאמר וראויה למעול בה שתי מעילות: ואם מתו יקברו כו': א"ר יוחנן לרבנן ד אחד קדשי מזבח ואחד קדשי ב"ה היו בכלל העמדה והערכה ור"ל אמר לרבנן קדשי ב"ה היו בכלל העמדה והערכה ז קדשי מזבח לא היו בכלל העמדה והערכה וזה וזה ח מודה לר"ש ה דקדשי ב"ה לא היו בכלל העמדה והערכה וקדשי מזבח היו בכלל העמדה והערכה וד"ה בעל מום מעיקרו לא היה בכלל העמדה והערכה תנן ר"ש אומר קדשי בדק הבית שמתו יפדו בשלמא לרבי יוחנן דאמר לרבנן אחד זה ואחד זה היו בכלל העמדה והערכה היינו דאיצטריך ר"ש לפרושי קדשי בדק הבית שמתו יפדו אלא לר"ל למה ליה לפרושי לימא אם מתו יפדו אמר לך ריש לקיש ו ר"ש לא הוה ידע מאי דאמר ת"ק וה"ק ליה אי בקדשי מזבח מודינא לך ט בקדשי בדק הבית אם מתו יפדו י תניא כותיה דרבי יוחנן ז [3] אם יא בהמה אשר יקריבו ממנה ח בבעלי מומין יב שיפדו הכתוב מדבר אתה אומר בבעלי מומין או אינו אלא בבהמה טמאה כשהוא אומר (א) [4] אם בבהמה טמאה ופדה בערכך ט הרי בהמה טמאה אמור הא

שהגזברין יעכבו אותה לשוחטה עד שישומו אותה ומתחייב דמי שומא לב"ה ואשמעינן שאין הקדש חל על גופה של עולה יט[אלא] לענין שתאסר לשוחטה עד שיפדנה הלכך ממתני' ניחא ליה דלא קאמר במתני' שיחול על גוף הבהמה אלא בחוב בעלמא אבל קשיא ליה כיון דמ"מ כ עולה דיכול להתפיס לחרמי כהנים א"כ ע"כ ס"ל דהקדש חל על גוף הבהמה דאם לא כן על מה יחול חרם הכהן דלא דמי לחרמי בדק הבית שאם אמר הרי עלי מנה לבדק הבית חייב דאמירה לגבוה כמסירה להדיוט אבל חרמי כהנים ודאי אם אמר הרי עלי מנה לחרמי כהנים אם ירצה יחזור בו דאמירה להדיוט לאו כלום היא וחרמי כהנים לא הוו אלא כא כלומר חפץ זה לחרמי כהנים שאז ודאי החרמים חל על גוף החפץ א"כ ע"כ סבר עולא שהחרם חל על גוף הבהמה א"כ למה אין בה אלא עיכוב גזברין ואמאי כב[לג]הרי איכא איסורא לשחוט עד שיפדנה ומשני מדרבנן לד כלומר מדאורייתא אינו חל כלל על גוף הבהמה ומדרבנן הוא דחל על גוף הבהמה ואסור לשוחטה ועיקר קרא ודאי אתא לומר שחל על הקדש לכל הפחות להתחייב מטעם חוב ועוד מלא רבי בשם ר"י דפריך מעולא דאמר המתפיס עולה לב"ה ולא אמר לחרמי כהנים ש"מ דסבר דחרמי כהנים לא אמר כלום כרב הונא וקשיא למילתא דדריש דיכול להתפיס לחרמי כהנים לה ומשני מדרבנן היא דדריש מכל חרם דחרמי כהנים היינו מדרבנן: **למעילה** לו (ק"ק כתיב). ק"ק מלא דרשינן כל חרם לומר דמיירי בחרמי כהנים אם כן קדשי קדשים בחרמי כהנים היכא כתיב ואומר מורי הרמ"ר דסמיך אקרא אחרינא דכתיב גבי חרמי כהנים (ויקרא כז) והיה השדה בצאתו ביובל קודש לז(קדשים) לה' כשדה החרם לכהן תהיה אחוזתו וקדש קדשים לאו דוקא אלא כלומר קדש לה' ומ"ו אומר דאפי' נמי לא דריש לח[לט](כלל דרשי) כל לרבות חרמי כהנים מ"מ הוא יודע דפשטיה דקרא דקדש קדשים קאי לחרמי כהנים דכתיב בתריה לא יגאל ולא ימכר והיינו חרמי כהנים דאין להן פדיון דאילו חרמי בד"ה אדרבה כל עיקרן לפדיון קיימי ומיהו מ"מ היה צריך ייתור לרבות להקדש עילוי מ] מא]משדה קדש לה' דמשמע דממעט להו אבל לענין מעילה מפשטיה שמעינן: **גופא** [המקדיש עולה לב"ה] אין בה אלא עיכוב גזברין. כלומר שומת הגזברין שיעכבו אותה מלשוחטה עד שישומו אותה ולא יוכלו לעכב לשחוט עד שיפד' דהקדש עילוי אינו אלא חוב מגזירת הכתוב: **מיתיבי** [המקדיש עולה לב"ה] אסור לשוחטה עד שתפדה. שהחרם נתפס על גוף העולה ומשני מדרבנן הוא דאסור לשוחטה אבל ודאי מן התורה מתחייב הוא לשלם הדמים לב"ה ובפרק טבול יום (זבחים קג.) אמר לא מיבעיא למאן דאמר קדשי ב"ה מב]מדאורייתא אלא אפילו למ"ד אין תפסי ה"מ בשר והשתא קשה טובא דהא מי איכא למ"ד קדשי ב"ה לא תפסי בהקדש עילוי ומתוך הלכה זו מיישבו רש"י לשם ופירש דלמ"ד תפסי היינו מקושיא דהכא דבעי לאוכוחי דאסור לשוחטו מן התורה אלא אפילו למ"ד לא תפסי היינו מהכא דמסיק היינו מדרבנן מכל מקום ה"מ בשר אבל עור תפיס ובעי פדייה: **ואי** מדרבנן אמאי ב' מעילות. וא"ת והא משכחת בכמה מקומות ומועלין מדרבנן גבי דם ובילי תורין (מעילה דף יב) וי"ל דה"מ במידי דלא בדילי מיניה אבל הכא בדילי כבר מחמת הקדש קמא: **א"ר** יוחנן [לרבנן] אחד קדשי מזבח ואחד קדשי ב"ה היו בכלל העמדה והערכה. ומתני' דאם מתו יקברו מג]קאי גם אקדשי קדשים דסיפא ור"ש פליג ואמר קדשי ב"ה לא הוו [בכלל העמדה והערכה]: **ורשב"ל** אמר [לרבנן] קדשי מד]מזבח לא הוו קדשי ב"ה הוו. ומתני' דאם מתו יקברו לא קאי אלא אקדשי ב"ה ואע"ג דתני בתחילת הבבא אחד קדשי מזבח ואחד קדשי ב"ה אין משנין אותן משמע דקאי כולה מתניתא אתרוייהו לא קשיא הא דהא ע"כ לא אכולה קאי דהא הקדש עילוי דלא קאי אלא אקדשי מזבח מה] ור"ש פליג אדרבנן ואמר דאדרבה איפכא מסתברא דקדשי ב"ה לא היו וקדשי מזבח היו וסברות הפוכות זו מזו: **ודברי** הכל בעל מום מעיקרו לא היה. ודוקא בקדשי מזבח אבל בקדשי ב"ה מו] אפילו למאן דאית ליה הרי אין חילוק בין תם לבעל מום מעיקרו והכי מוכח כל הסוגיא: **אלא** לרשב"ל. דאמר דרבנן לא איירי כלל בקדשי מזבח דלא היו בכלל העמדה [והערכה] מז]ואם מתו יפדו מח][מיבעי ליה] קלת קשה מנא ליה מט] דילמא נ] מיירי בקדשי מזבח וטעמא דאין פודין הקדשים להאכילן לכלבים:

יג] גוזרין. שאינה קריבה עד שיבואו הגזברין לעמוד על גבה כדאמרי' בעלמא (תענית דף כו.) היאך קרבנו של אדם קרב והוא אינו עומד ע"ג אבל שום דמים לא יהיב לבדק הבית וכ"ש לחרמי כהנים דהא אפילו רב הונא דהוה פליג אחרמי כהנים יד]הוה מודה אבדק הבית:

ומשני מדרבנן. (ב) האיך ברייתא דלעיל [ע"א] דשיירא לקדשי מזבח למימרא דחייל עלייהו הקדש עילוי מדרבנן הוא דחייל דמדאורייתא ליכא אלא עיכוב גזברין ועולא נמי כי תירלה מדרבנן תירלה וקרא טו] לאסמכתא ועיקר קרא למעילה אתא לרבות חרמי כהנים למעילה והכי משמע כל טז] החרם הוי לה' דאי איתהני מיניה פורתא מעל: **לרבות אימורי קדשים קלים למעילה.** דכתיב לה'. (ג) מההיא דרבי מפיק ר' ינאי נמי קדשי קדשים דכל חלב כתיב יז] ורבי היינו טעמא יח] דלאמר קדשים קלים דלדידיה משמע ליה דחטאת ואשם בכלל קדשי ה' הואיל ואין לבעלים בהן כלום ולא איצטריך לרבויי אימורים ולר' ינאי מיהא איצטריך לרבויינהו ואע"ג דכתיב בין בחטאת בין באשם קדשי קדשים בנו את אהרן ח. ל"א ירושלמי מנלן כלומר מאי משמע האי כל חרם דחייל אקדשי מזבח: יט] כ]**מי קרבי** (ד). כלומר אם התפיסם לבדק הבית כא] אמאי מקרבינהו להו בלא פדיון דקאמר אין בה אלא עיכוב גזברין כב] כג]והאי קרא כתיב לעיל כל חרם קדש ט) דמשמע דחרם חייל אכל כד] הקדש וקדש אסור לשחיטה ולהקרבה עד שתפדה הקדש [ג] בעילוי: **שתי מעילות.** אחת משום קדשי מזבח ואחת משום קדשי ב"ה ואי מדרבנן הא לא חיילא קדושת ב"ה אלא מדרבנן: **ראויה.** אילו הויא קדושה בתרייתא כה]מדאורייתא ורלאוי אי לאו (למדר' כו] [ד] בהוא) דהקדיש ולאו דאורייתא: **אחד קדשי מזבח כו'.** והאי אם מתו יקברו אכולהו קאי. ר"ש ורבנן תרוייהו ילפי טעמייהו מקרא לקמן בין אליבא דר' יוחנן בין אליבא דר"ל: **זה וזה.** רבי יוחנן ור"ל מודין דלר"ש קדשי בדק הבית לא היו אבל קדשי מזבח היו מדקתני קדשי בדק הבית יפדו ולא אמר סתמא יפדו מכלל דדווקא קאמר: **ודברי הכל.** ועוד שניהם מודין לדברי הכל בין לרבי שמעון בין לרבנן בעל מום מעיקרו לא הוה בהעמדה והערכה בקדשי מזבח כדמפרש טעמא לקמן [לג.] ובקדשי ב"ה לא מיירי מידי [ה] כז]דבעל מום מעיקרו דמודו לרבנן קדשי בדק הבית בעו העמדה והערכה לא שנא בעל מום אחר הקדש ולא שנא קדם מומו להקדשו בעי העמדה והערכה דבקדשי ב"ה לא שאני לן בין בעל מום מעיקרא לתם ונעשה בעל מום שהרי על עזים ואבנים הן חלין: **היינו דאיצטריך ר"ש לפרושי.** דאי הוה אמר סתמא יפדו כיון דתנא קמא בתרוייהו איירי הוי משמע דאתרוייהו פליג להכי פריש: **אלא לר"ל.** דאמר רבנן לא קיימי אלא אקדשי ב"ה: **למה ליה.** לר"ש לפרושי: **לימא.** סתמא ואנא ידענא דלא קאי אלא אב"ה דהא בקדשי מזבח לא איירי כלל לעיל לא בפדייה ולא בקבורה: **ר"ש.** כח]דמתני' לא הוה ידע מאי קאמרי רבנן וסבר דרבנן אתרוייהו קיימי: ואמר

מסורת הש"ס

א) [מעילה טו. ע"ש], ב) חולין קיז. מעילה טו. [כריתות כג:], ג) בכורות יד: ע"ש, ד) [בכורות לג:], ה) [חולין קלה. שבועות יא:], ו) [יומא מ. וש"נ], ז) [מנחות קא. בכורות לז:], ח) [ויקרא ו, ז], ט) [ויקרא כז], י) [וע"ע תוס' מנחות נב. ד"ה גזרו ותוס' מעילה ג: ד"ה ומי איכא] ע' נ"ק ומלפ"א בביאור דברי התו'.,

תורה אור השלם

1. נֶפֶשׁ כִּי תִמְעֹל מַעַל וְחָטְאָה בִּשְׁגָגָה מִקָּדְשֵׁי יְיָ וְהֵבִיא אֶת אֲשָׁמוֹ לַייָ אַיִל תָּמִים מִן הַצֹּאן בְּעֶרְכְּךָ כֶּסֶף שְׁקָלִים בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ לְאָשָׁם: ויקרא ה טו
2. וְהִקְטִירָם הַכֹּהֵן הַמִּזְבֵּחָה לֶחֶם אִשֶּׁה לְרֵיחַ נִיחֹחַ כָּל חֵלֶב לַייָ: ויקרא ג טז
3. וְאִם בְּהֵמָה אֲשֶׁר יַקְרִיבוּ מִמֶּנָּה קָרְבָּן לַייָ כֹּל אֲשֶׁר יִתֵּן מִמֶּנּוּ לַייָ יִהְיֶה קֹּדֶשׁ: ויקרא כז ט
4. וְאִם בַּבְּהֵמָה הַטְּמֵאָה וּפָדָה בְעֶרְכֶּךָ וְיָסַף חֲמִשִׁתוֹ עָלָיו וְאִם לֹא יִגָּאֵל וְנִמְכַּר בְּעֶרְכֶּךָ: ויקרא כז כז

הגהות הב"ח

(א) גמ' ואם בבהמה טמאה: (ב) רש"י ד"ה ומשני מדרבנן הך ברייתא: (ג) ד"ה לרבות וכו' ומההיא וכו' ורבי היינו טעמא דלא אמר קדשי קדשים לדידיה: (ד) ד"ה מי קרבי. נ"ב זהו פי' לגי' הירושלמי וכן בסמוך:

הגהות הגר"א

[א] גמ' לעולם רבנן. גרס"י מדרבנן. לעולם ל"ג: [ב] חרמים נמי כו'. למעילה. גרס"י ל"א מנלן אמר עולא כו' עד בלבד ואם איתא מי קרבי מדרבנן כו' עד גופא מנלן קאי אתיובתא פי' דקיי"ל דחל על קדשי מזבח: [ג] רש"י ד"ה מי. בעילוי. נ"ל עילוי: [ד] ד"ה ראויה. בהוא. נ"ל הוא. דהקדיש נ"ל להקדש: [ה] ד"ה וד"ה. דבעל. נ"ל מבעל:

רבינו גרשום

אמר לך עולא. אין מדאורייתא לא תפיס בהו חרם דהא המתפיס עולה לבדק הבית אין בה אלא עיכוב גזבר אלא מדרבנן קא אמינא דחל עליהו חרם וקרא דכתיב כל חרם למעילה הוא דאתא דמועלין בחרמין מריבוי דכל: **למה לי קרא למעילה** קדש קדשים כתיב. אלמא דדינא כקדשי קדשים דמועלין בה: ולטעמיך הא דאמר ר' ינאי אין מעילה מפורשת כו'. ל"א והא רב הונא קרא קאמר ההוא מיתבעי לכדתנן כו': ומי אמר עולא הכי והאמר עולא כו'. אלמא לא תפס' קדשי מזבח לקדשי בדק הבית וכ"ש חרמים דלא תפסי: וקדשי מזבח שהתפיסן לחרמי כהנים מי קרבינן. כדקאמר עולה שהתפיסן לקדשי בדק הבית אין בה אלא עיכוב גזבר וכ"ש חרמים והא קרא קאמר עולא כל חרם קדש קדשים מלמד שחל על כל קדש וקדש: אמר לך עולא. מדרבנן הוא דתפסי חרמים קדשי מזבח: והאי קרא כל חרם. לאו להכי אתא אלא אסמכתא בעלמא הוא ואלא קרא כל חרם למאי אתא מיבעי ליה כל למעילה דחרם כו': **עולה שהתפיסה לקדשי בדק הבית אסורה לשוחטה עד שתפדה.** כדאמרן אם נדר נותן דמיהן ואם נדבה נותן טובתה: מאי אסורה עד שתפדה מדרבנן: **ואם עבר ושחטה.** בלא פדייה מה שעשה עשוי: **אי הכי אימא סיפא ומועלין בה.** אם נהנה ממנה או מגיזתה אם נהנה ממנה: **ב' מעילות אחד משום קדשי מזבח** ואחד משום קדשי בדק הבית. ואי מדרבנן אסורה אמאי ב' מעילות: אימא **ראויה למעול בה ב' מעילות.** אילו מדאורייתא אסור אבל כיון דמדרבנן אין בה אלא מעילה אחת: **ואם מתו.** בעלי מומין אותן שאמר אחד קדשי מזבח כו': **יקברו ר' שמעון אומר** קדשי בדק הבית אם מתו יפדו: **אמר ר' יוחנן.** לרבנן דאמר אם מתו: יקברו **אחד** קדשי מזבח **ואחד** קדשי בדק הבית היו **בכלל העמדה והערכה.** הילכך כיון דמתו ואי אפשר למעבד להו העמדה והערכה לא יפדו אלא יקברו: **וריש לקיש אמר לרבנן קדשי בדק הבית היו בכלל העמדה.** ועליה קאמרי ואם מתו יקברו: **וזה וזה מודין.** בין ר' יוחנן בין ריש לקיש **דלרבי שמעון** קדשי מזבח היו **בכלל העמדה והערכה** קדשי בדק הבית **לא** היו. דהא לא קאמר ר' שמעון בפירוש דיפדו אלא קדשי בדק הבית בלבד: **ודברי הכל.** בין רבנן בין ר' שמעון בין ר' יוחנן ובין ריש לקיש: **דבעל מום מעיקרא** אם מת דיפדו **דלא** היה **בכלל העמדה והערכה: אלא לריש לקיש** דאמר דלרבנן קדשי בדק הבית היו ועליהו קאמרי יקברו **למה ליה לר' שמעון לפרושי.** לר' שמעון קדשי בדק הבית אם מתו יפדו: **לימא אם מתו יפדו.** ואנן ידעינן דאמאי דקאמרי רבנן קא מהדר ר' שמעון: **אמר לך ריש לקיש.** ר' שמעון לא הוה ידע על מאי אמרי רבנן יקברו **והכי קאמר** להו אי בקדשי מזבח תנן אם מתו יקברו כו': (בסוגיא דת"ק) **תניא כותיה דר' יוחנן.** כדקאמר לרבנן אחד זה ואחד זה היו בכלל העמדה והערכה: **ואם כל בהמה טמאה** וגו' **והעמיד את הבהמה לפני הכהן.** דבעי העמדה והערכה בין קדשי מזבח ובין קדשי בדק הבית דבעלי מומין קבועין היינו שהיו קדשי מזבח ובהמה טמאה ממש היינו קדשי בדק הבית דאינה קדושה אלא לדמיה וכתי' בתרוייהו העמדה והערכה: ל"א מדקתני וכולהו כלישנא קמא:

גזברין (ש"מ) **יד]** הוא מודה בבדק. (צ"ק) **טו]** וקרא אסמכתא ועיקר (ש"מ) **טז]** כל חרם כצ"ל (דבנ"ח) **יז]** דכל חלב כתיב רבי וכו' כצ"ל (דבנ"ח) **יח]** טעמא דלא אמר קדשים (ש"מ) **יט]** מה"ד וקדשי מזבח מי (ש"מ) **כ]** הד"א (צ"ק) **כא]** הבית מי מקרבינן להו (ש"מ) **כב]** גזברין והא קרא (ש"מ) **כג]** דהא האי קרא כל חרם קדש דריש עולא דמשמע דחרם חל אכל הקדש והקדש אסור לשחיטה. (צ"ק) **כד]** קדש וקדש אסור לשחוט (ש"מ) **כה]** מדאורייתא ראויה למעול כו' דמדרבנן הוה הקדש כו' (צ"ק) **כו]** דמדרבנן הוא דהקדישים. תיבת בהו נמחק. ובכ"י נמחק מתיבת ורלאוי עד סוף הדיבור. ובכ"י אחר ממלת ואי מדרבנן הא וכו' עד מלת ורלאוייה אי לאו נמחק (ש"מ) **כז]** נ"ל בבעל מום, **כח]** ר"ש במתני' כצ"ל (דבנ"ח) **כט]** (צ"ק) **ל]** סבר עולא דיכול (ש"מ) **לא]** באומר (צ"ק) **לב]** ואמאי ליכא איסורא (ש"מ) **לג]** לימא דאיכא איסורא (צ"ק) **לד]** מדרבנן פי' מה דאמר עולא המתפיס עולה לחרמי כהנים מה שעשה עשוי היינו מדרבנן אבל מדאורייתא. תיבת כלומר נמחק (ש"מ) **לה]** ומשני מדרבנן הא דדריש מכל חרם דיכול להתפיס לחרמי כהנים היינו. (צ"ק) **לו]** למה לי קרא ק"ק כו' (צ"ק) **לז]** נ"ק מ"ז, **לח]** תיבות כלל דרשי ל"ש ונמחק (ש"מ) **לט]** לא דריש כלל דרשי דקדש לה' ודרשי דכל לרבות. (צ"ק) **מ]** עילוי. ס"א משום דקרא קדש (ש"מ) **מא]** נ"א משום דכתיב והל"ק גורס מדרש, **מב]** בדה"ב נתפסים אלא אפילו למ"ד אין נתפסים ה"מ בשר אבל עור תפיס ובעי פדיה והשתא (ש"מ) **מג]** נ"א לא קאי אמקדישין הקדש דסיפא וגי' נ"ק קאי גם אקדשי ב"ה דסיפא, **מד]** קדשי מזבח לא היה בכלל העמדה והערכה קדשי ב"ה היה בכלל העמדה והערכה ומתני'. (צ"ק) **מה]** מזבח ה"נ הך לא קאי אלא אקדשי בדה"ב וה"נ מוכח לרשב"ל דלרשב"ל לא קאי אקדשי מזבח ור"ש (ש"מ) **מו]** אבל בקדשי ב"ה למאן וכו', ותיבת אפילו נמחק (רש"ש) **מז]** לימא ואם. (צ"ק) **מח]** גי' מהרש"ק ונ"ק, וע' ח"נ. **מט]** ליה לימא דמיירי. תיבת דלמא ל"ש ונמחק (ש"מ) **נ]** מיירי נמי בקדשי. (צ"ק)